

ПОЛ ВЕРЛЕН NEVERMORE

Част 0 от „Сатурничеки стихотворения“

Превод от френски: Кирил Кадийски, 1994

chitanka.info

*О, спомен, спомен, пак ли ме преследваш? Есен.
Лъчите стинат и под купола небесен
лети самотен дрозд, а из леса понесен
ветреецът листите отвява с жална песен.*

*Вървахме двама — то бе дивен сън почти! —
с коси развени и отнесени мечти,
и най-внезапно чух гласът ѝ да звънти:
„Най-хубавия ден не си ли спомняш ти?“*

*О, този ангелски, неземно-сладък глас,
като че сребърна камбанка звън разлива...
И бялата ръка целунах нежно аз.*

*Ах, колко дъхави са първите цветя
и колко трели — щом с усмивка боязлива
за своето първо „да“ отвори устни тя.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.